

De AMERICANA-generatie

Een gesprek met Eddy (Druk) De Backere

Elke tijdsperiode is belangrijk in de geschiedenis, omdat het steeds een schakel vormt van een lange ketting gevormd door ontelbare generaties mensen.

Het einde van de vorige eeuw betekent voor ons het ontluiken van het toerisme, de eeuwwisseling herinneren wij ons door de Belle Epoque en het ontstaan van Duinbergen, dan de Eerste Wereldoorlog en het verplicht verblijf van vele Heistenaars in Zierikzee, daarna de verbetering van de levensomstandigheden door aanleg van de nutsvoorzieningen (gas, electriciteit, drinkbaar water), nieuwe verharde wegenis, de opkomst van het vliegtuig en de radio, de eerste auto's.

En zo zouden wij nog in detail verder kunnen gaan, met het besluit :

als onze overleden grootouders zouden terugkeren, dan zouden ze zich wellicht dood verschieten...

Nog niet zo lang geleden beleefden wij de jaren zestig. Een revolutionaire periode met een hoogtepunt in mei 1968.

Over de jaren zestig hadden wij een zeer aangenaam gesprek met een bevoorrechte getuige : Eddy De Backere, jawel, zoon van Fernand, medestichter van Heyst Leeft.

En voor wie er mocht aan twijfelen, de juiste familienaam van Eddy is dus niet Druk, maar De Backere.

In 1963 hadden wij een zeer harde winter en konden de jongeren op de bevroren zee wandelen... tot bijna aan de kop van de muur te Zeebrugge. Overigens niet zonder gevaar.

Toen was er nog schoolplicht tot 14 jaar. Na het lager onderwijs hadden de jongeren twee mogelijkheden : ofwel naar 't middelbaar bij de frères of de zusters, ofwel naar 't zevende en achtste studiejaar in de gemeenteschool.

Het was eigenlijk een wachtperiode om te mogen gaan werken, wat als gevolg had dat de leerlingen niet echt gemotiveerd waren.

Heel wat leerlingen hielpen reeds thuis bij de ouders of waren op onregelmatige tijdstippen reeds aan 't werk.

Zo verging het ook Eddy, die al druk doende was in de drukkerij van pa.

Meester Leliaert had daar begrip voor en paste het lesgeven in die studie jaren dan ook aan. Meer gericht op praktische dingen die in het leven nuttig zouden kunnen zijn : invullen van bepaalde formulieren, leren met geld omgaan...

Hij gaf praktisch onderwijs, en dat was een motivatie van de kinderen om nog naar de school te komen.

Spijbelen bestond niet, maar vele leerlingen waren zeer veel 'ziek', vooral als er thuis moest geholpen worden.

Zolang de kinderen ingeschreven stonden konden de ouders ook nog 'kindertoelage' trekken, wat aardig meegenomen was.

Andere motivatie om toch af en toe naar school te gaan was dat het gemengd onderwijs was... en bij de aanvang van de puberteit bleek dit niet onbelangrijk.

Heist was in die tijd niet super-progressief zodat het wel iets langer duurde vooral men er kennis maakte met bijvoorbeeld Elvis Presley.

Maar stilaan werd dit bespreekbaar en werden de muziekplaatjes ook al eens besproken, liefst met de meisjes die op die leeftijd (14-15 jaar) toch al iets rijper waren...

Veel vertier voor de jongeren was er niet. Het enige was voor de jongens meegaan met vader naar de voetbal, of uitzonderlijk ook eens op café. Voor meisjes en jongens was er ook de gelegenheid om eens mee te gaan naar de cinema.

In Heist waren er toen nog drie : cinema Moderne, Palace en de Metro.
De grote vedetten van het witte scherm waren toen Cliff Richard en Elvis Presley.

Om familiale redenen moest Eddy altijd mee naar cinema Moderne (van Foks), waar er altijd weinig volk zat omdat zij de minst actuele films hadden.

Bij Eddy waren de ouders eerder progressief en dat betekende dat, toen hij na zijn 14 jaar de school verliet, hij niet strak aan de leiband werd gehouden, maar ruimte kreeg om zich te amuseren.

De 'tap' vond Eddy niet aantrekkelijk, zodat hij naar de voetbal ging of op café.

De eerste maal dat er echt iets voor de jeugd werd gedaan in Heist was het initiatief van de toenmalige student Manu Desutter, die Vince Taylor liet optreden in het sportstadion De Taeye.

Vince Taylor was de hypermoderne muzikant, getooid met lederen pak en veel kettingen...en verafschuwd door veel wantrouwige en ongeruste moeders...

Het stadion werd bijna afgebroken, er waren bijna meer politiemannen aanwezig dan toeschouwers... en achteraf heeft vader Max een aardige stuiver moeten bijpassen om de aangeichte schade te herstellen.

Toch was het een merkwaardig initiatief en werd er eindelijk (en voor het eerst) in Heist gedacht dat er iets moest gedaan worden voor de jeugd.

De glorieperiode van de rock and roll was voorbij en geïnspireerd door de Beatles en later ook door de Rolling Stones, begonnen de jongeren zich anders te gedragen. Haarsnit veranderde, de kledij werd alternatief en in Heist zei men : 't is een ZAZOE.

In die tijd kwamen de families nog regelmatig bijeen en het gespreksonderwerp was nog al dikwijls de evolutie van de jeugd en 'waar gaan we naar toe ???'.

Voorals er dan zo'n alternativering in de familie zat, was dit het te bespreken thema nummer 1.

Eddy rolde dan ook geregeld over de tongen !!!

De jongeren maakten kennis met de nieuwe muziek via de juke box in de cafés... en stilaan maar zeker wilde men ook thuis zelf muziek maken.

Albert Dekezel startte een electriciteitszaak in de Vlamingstraat, en begon plaatjes te verkopen. Natuurlijk moesten die kunnen afgespeeld worden : dus ook pick ups gingen over de toonbank.

Ondereen werden de plaatjes uitgeleend en besproken, en wat was er nu heerlijker om een zwoel plaatje van Elvis te gaan beluisteren bij een meisje thuis, die het plaatje dan leende voor een paar dagen... en opnieuw een reden om eens binnen te geraken want het moest afgehaald worden.

Albertine was een cafébazin uit de duizend met aandacht voor de jongeren. Bij Vostjes of Oud België (Kursaalstraat) was de jongere niet iets dat mee was met pa (en ma), maar een volwaardige gast. Ongewild was zij een jeugdcafé avant la lettre.

Was Eddy van de lagere school af, toch volgde hij nog lessen en dit aan de gemeentelijke avondschool.

Voor Eddy was het een eerste kennismaking met een aantal andere jongens van zijn leeftijd. Meteen ook een eerste confrontatie en niet met de eersten de besten zoals later zou blijken.

Denken wij maar aan de gekende en inmiddels uitgeweken gebroeders De Pré (wellicht de eerste langharigen te Heist ?). De lange pauzes tussen de lessen gaven ruim de gelegenheid tot sociaal contact. Er werd veel gesproken en besproken en vooral ook afgesproken.

Eigenlijk was het in die periode voor het eerst dat jongeren begonnen te emanciperen.

De volwassenen begonnen in te zien dat dit een belangrijke leeftijdsgroep was, en vooral ook commercieel interessant.

In de steden waren er al jeugdclubs en Heist kon dan ook niet achterblijven. De ouders waren er wel voor te vinden dat hun kinderen naar de jeugdclub gingen want ze wisten waar ze zaten en er was volgens hen ook ruim toezicht.

De Rolling Stones kwamen als revolutionaire muziekgroep regelmatig op televisie en inspireerden de jongeren om lange haren te dragen en zich zeer onverzorgd te kleden.

Waar ze optraden waren er geregeld relletjes en de ouders zuchtten : 't is te hopen dat er nooit een van onze kinderen...

Eddy zei niets, maar enkele maanden daarna was het zover : zijn hoofd getooid met lange zwarte lokken haar

Om te dansen of zich te amuseren moest men in die tijd naar café Zelzate om te luisteren naar de muziek van Flor Louwage. Heistse vedetten als Jimmy Frey en Letty Lanka (Arlette Callant) boekten succes... maar de jeugd wilde wel iets anders !

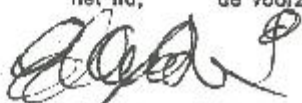
Jeugdclub Americana

JEUGDKLUB HEIST
AMERICANA

LIDKAART 1969 2e Semester

NAAM DE BACKER
VOORNAAM EDDY
LEEFTIJD 18 JAAR 2/12/50
ADRES H. CONSCIENCESTR 24
HOBBY MELSJES

Handtekeningen van : Voor toelating ouders,
het lid, de voorzitter,

~~Handtekening~~ Nr 1070
EDDY-DIRK

De heer Vandendriessche nam het initiatief om op de hoek van de Duinenstraat en de Kardinaal Mercierstraat een jeugdclub in te richten.

Jeugdclubs waren een nieuwe uitvinding en trend. Als je lid waart van de jeugdclub dan mocht je binnen en kon je meedoen aan alle activiteiten.

De Americana had op de eerste verdieping een grote speelhall. Dat lag nogal voor de hand want de heer Vandendriessche was verdeler van caféspele en kon dus wel over een en ander beschikken.

Er was natuurlijk ook een jongerencafé met veel compartimentjes en weinig licht...

En tenslotte waren er de hobbykamers, want het was de bedoeling, zeker op natinaal niveau, om de jongeren zinvol bezig te laten zijn.

Hobbywerking was evenwel in de praktijk slechts een voorwendsel om afspraken te maken in de jeugdclub, en iets te drinken en vooral om elkaar beter te leren kennen.

Toch het vermelden waard is wel dat een aantal hobbys wel degelijk aan een aantal creatieve jongeren de mogelijkheid geven om zich te bekwamen en te ontwikkelen.

Voor de muzikale gasten kwamen aan hun trekken.

Denken wij maar aan de gebroeders De Pré, Eddy De Backere, Leo Rombout, Eddy Storm...

In die tijden werd de basis gelegd voor het orkestje **De Romeos**.

Eddy kwam voor het eerst thuis met lange haren en deed zijn veelbesproken entree in familiekring...

Maar ook de kledij ging in die tijd aan het veranderen.

Dat schepte wel problemen want er waren wel een aantal confectiezaken, maar geen trendy winkels voor jongeren in Heist.

Dan maar naar Blankenberge of Brugge om een fluwelen jasje of een hemd met bloemetjes te kopen.

Stilaan gaan we naar **de Woodstock-generatie** en zien we jongeren met hippie-allures rondwandelen of rondslechteren in Heist.

Lange mantels in donkere kleuren (op een moment dat de pastoors, de zusters en de frères zich korter gingen kleden) pasten bij het jongerenbeeld van die tijd.

Peace en flower-power, vrije liefde en spreken over drugs...

De traditionele Heistse ouder was eigenlijk wel tegen die veranderingen en kon de nieuwe mode niet appreciëren. Behalve dan op carnaval, want dan zagen we heel vijftigers en zestigers rondlopen in hippe kledij... en een masker !

Op hun beurt kregen zij dan de kick van de nieuwe tijden (maar de volgende dag was die over, wat van de jongeren niet kon gezegd worden !!!)

Ondertussen mochten de Romeos al spelen voor een jonger publiek in café Zelzate en in de 'Schoor' van het Boerenhof. En het was zelfs zo succesvol dat ze zelfs mochten spelen op het poepchique Bal van de Burgemeester (de Gheldere).

Er werd dus meer mogelijk en de veranderingen werden zichtbaar.

Plots waren de gewone dorpscafé's geen gewone café's meer : het werden kroegen, herbergen, bodega's of pubs...

De Crosby werd pub Victory, de Rodet werd herberg Pallieter, in de Visserstraat kwam de El Paso en William Bout kwam met de discotheek The Question Mark...en dancing Femina opende de deuren...

Het was zelfs zo dat men met grote advertenties in het 'Cinemablade' duidelijk maakte wat eigenlijk een discotheek was en Eddy onthoudt daaruit nog :

Een mooie zaal met aangename sfeer vol verlichte ruimten waar men kan dansen in volle klaarte.

Maar Eddy meent zich toch ook te herinneren dat hij daar ooit gevallen is... omdat het zo donker was ...

Het is ook uit die tijd dat we voor het eerst kennis maken met het serveren van eten in drankgelegenheden, de opkomst van de spaghetti bijvoorbeeld.

En voor de jeugd was er natuurlijk de **jeugdclub AMERICANA**.

Daar leerden een aantal vrienden elkaar kennen en zette Eddy zijn eerste muzikale stappen. En dan nog wel als zanger. Samen met de gebroeders Bossier, met Brik Ghevaert als gitarist en Paul Raes als drum.

In die tijd had men in Heist de studentenclub Moeder Coudekercke. Aangezien die enkel toegankelijk was voor hoogstudenten stichtte men vanuit het RITO, onder impuls van Jacques Neyts als progressieve leerkracht, de studentenvereniging **STOER**.

Zij hadden hun lokaal in de Kerkstraat in de zaal Bakboord, meteen nieuw fenomeen : de **T-DANCANT..**

Maar toch bleef Eddy de Americana verkieszen, misschien ook wel omdat daar het mooie majorettenkorps repeteerde ?

Mijnheer Vandendriessche hield evenwel alles onder controle. En dan nog met eigenzinnige hand. Als de muzikanten bijvoorbeeld te luid speelden, dan kwamen er na een eerste verwittiging maatregelen : **geen electriciteit meer !**

Eind van de jaren zestig kwam er een enorme verandering, zowel in mentaliteit als in mogelijkheden.

In Heist werd de zaal Ravelingen gebouwd en het sportcentrum De Speelman. Voor ouder publiek was er regelmatig gelegenheid tot dans in de schuur van het Boerenhof.

In de Speelman organiseerden Jean Braem en Sylvain Vlietinck bijna elke week op zaterdag grote jeugdbijeenkomsten met spetterende muziek. Wie herinnert zich trouwens niet de Mi Amigo Disco Show ?

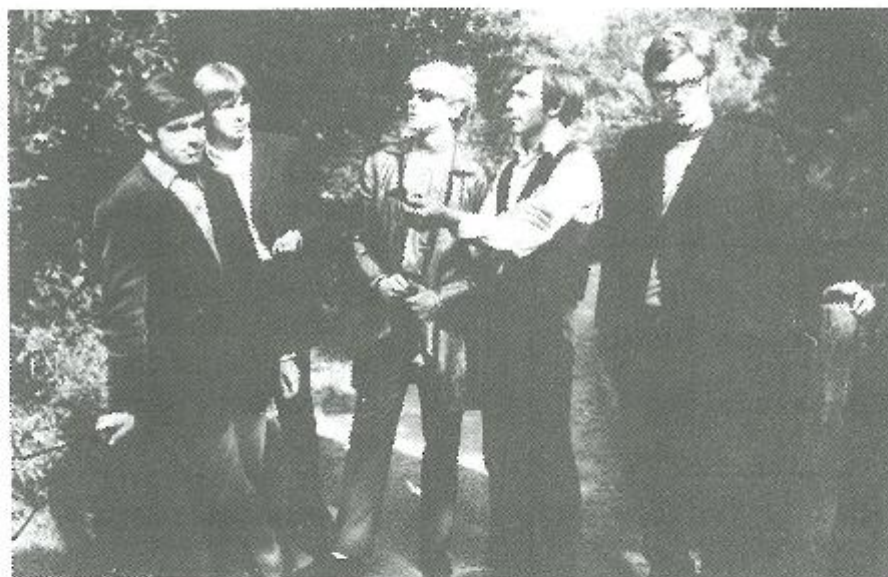
Maar keren we terug naar de jeugdclub. Daar bleven de plaatselijke muzikale genieën maar oefenen en werd het een ware prestigeslag om de solostukken van Jimmy Hendrickx of Eric Clapton na te spelen.

De nu zo vermaarde Arno speelde toen met Pol De Coutere uit Zeebrugge onder de naam Tjens Couter. (Later werd dit T C Matic)

Tijdens de repetities werd er wellicht in de Americana te weinig muziek gespeeld en teveel gepraat en gediscussieerd. Er werden ook veel plaatjes uitgewisseld en zeer veel contacten gelegd.

Ondertussen zijn de Romeos gestopt en wordt nu met veel succes gespeeld onder de naam **The Sparklets**. Eddy was materiaalmeester en verzorgde de voor die tijd indrukwekkende light-show.

De Sparklets traden enorm veel op in Heist en daarbuiten. En zij zijn bij velen nog niet echt vergeten. Getuige daarvan hun succesvolle reünie-optredens in het Choufke enkele jaren terug.

The Sparklets

De historie van de bom

Zoals eerder al gezegd vond Eddy een reeks nieuwe vrienden bij zijn schoolgenoten uit de avondschool ; Willy Drappier, Rudy Gheselle, Daniel Dewaele, en Romain en Germain De Pré.

Regelmatig beraadden zij wel iets. Zo verwisselenden zij eens al het terrasmeubilair van twee uitbaters die naast elkaar woonden maar in vlamme ruzie leefden... en zo genoodzaakt waren toch met elkaar te praten.

Meestal liet dit groepje zich inspireren door de film *The Jokers* die in hun film *London* onveilig maken door hun fratsen.

En het bleef niet altijd bij onschuldige telefoongrappen...

Op een avond waren er wat problemen met mensen van Stoer in Ciné Palace. Verbittering om het verlies, wat duwen en trekken... en zinnen op wraak.

Wat kon er gedaan worden : eens lachen met nonkel die bij de brandweer was, of de studenterevolte imiteren : een bom op het Heldenplein ?

Er werd een WC-pot zwart geschilderd en vol zwarte verfpoeier gedaan, met daarin een briefje, een boodschap.: en dat we Stoer jongens zijn...

Bedoeling was om iedereen, en vooral de veiligheidsdiensten, eens goed beet te nemen.

Het groepje plaatste de 'bom' tussen de benen van de schietende soldaat op het Heldenplein maar aangezien er niemand reageerde moest er zelf gebeld worden naar de politie. Dit onder de mom van bewoner van het Heldenplein die iets verdachts gezien had.

Het groepje verzamelde in de Bodega om gade te slaan welk alarm er zou gegeven worden. Maar er gebeurde simpelweg niets en het geval werd in alle discretie weggenomen.

Geen alarm, geen sirènes, geen machtsontplooiing... dus mislukt.

Intern was het gespreksonderwerp nummer één, er moest nog eens iets gedaan worden : misschien bellen naar de pompiers dat het brandt in de Chalet Suisse ?

Het brandweearsenal was naast het Boerenhof en de gemeentelijke depot... dus vanuit het Boerenhof hadden ze een goede uitkijk op het verloop van de operatie.

De mop was alvast geslaagd, en de brand was in rook opgegaan.

Maar...

Het groepje had er niet op gerekend dat de stationwachter bij het sluiten van het station vier jongeren had gezien, en dat die vier companen zich nogal uitbundig gedroegen.

Dus belde de politie vlug aan bij die twee minderjarigen en twee meerderjarigen.

De jongsten vielen rap door de mand, en de vaders werden dan ook bij de Burgemeester ontboden.

Gelukkig kon een en ander geregeld worden en bleef het bij een geldboete, waarvoor de ouders moesten opdraaien, maar die wel gerecupereerd werd van de jongeren.

In alle geval was het groepje nu wereldberoemd in Heist : **De bende van de bom.**

Maar er is ook nog een mooi slot aan dit verhaal. Aangezien de ouders eisten dat de jongeren het geld van de boete zouden terugbetalen richtte de bende van de bom een 'benefietavond' in. De organisatie in het Boerenhof werd een reuzesucces bij zoveler dat elk lid, na het betalen van de boete, nog 7.000 fr overhield !

Heist autovrij

De fameuze (of beruchte) vriendenkring van Eddy bleek tot alles in staat.

Zij slaagden er zelfs in, lang voor de autoloze zondagen van 1973, om het centrum van Heist autovrij te maken...

Vele maanden lang was Eddy De Backere uit het straatbeeld van Heist verdwenen, omwille van zijn legerdienst in het verre Duitsland : Soest.

Eind augustus 1969 zwaait hij af, en doet dit tot eenieders verbazing wellicht, in alle stilte.

Het eerste weekend van september was hij dus, en nu als volwaardig man, terug van de partij.

De vrienden beraadden een stunt...

Er werd een camionette volgeladen met verkeersborden en pijlen : doorgang verboden.

Deze werden om middernacht geplaatst op alle punten waar men het centrum van Heist moest binnenrijden.

Dit had voor gevolg dat de kern van Heist bijna dood leek.

Eddy en zijn vrienden wandelden van café naar café en overal hoorden zij hetzelfde klaaglied : 't is wel een kalm weekend é !!!

Zij hadden natuurlijk de meeste pret, want zij kenden de oorzaak.

Om twee uur werd alles discreet weggenomen en was de commerciële kern van Heist weer vrij toegankelijk.

De politie, die in die tijd nog geen patrouille-wagens had, had niet eens vastgesteld dat Heist afgesloten was.

Tot op vandaag heeft niemand geweten wie er achter deze stunt zat.

(Inmiddels zijn de feiten verjaard, dus 't kon geen kwaad meer...)

En zo sluiten wij het verhaal af van een periode waarover er in ons tijdschrift tot nog toe weinig geschreven werd.

Wellicht zet het anderen aan om ook eens in de pen te kruipen of ons eens te kontakteren om een leuk verhaal of anecdoten vast te leggen op papier.

Er zijn zeker nog vele verhalen het vertellen waard.

Eddy De Backere – André Desmidt